

*Stojedna let finské nezávislosti aneb
rozkošná Miss Helsinky za rok 2017*

Autor: Harri Honkanen

Nad ránem 28. září 1994 se v Baltském moři potopil trajekt *MS Estonia*. Z 989 lidí na palubě jich děsivých 852 přišlo o život. Šokující bylo, že asi 650 z nich bylo později nalezeno v podpalubí - nedokázali uvěřit, co se děje, a tak se ani nepokusili zachránit své životy.

Proč? Jedno z možných vysvětlení: lidé bývali lovnou zvěří, takže je pro ně tvář tvář neodvratné hrozbě přirozené ztuhnout. Toto nebezpečí však bylo neodvratné jen v hlavách obětí: řada lidí unikla, zatímco jejich paralyzovaní přátelé a příbuzní zahynuli.

Odlišná hypotéza zní: tito severští lidé - **vysoce adaptovaní pro studené prostředí** - vykazují vysokou míru úzkostnosti. Proto si svou budoucnost pečlivě plánují a velice jim záleží na tom, jak o nich smýšlejí ostatní. I díky tomu vytvářejí velice harmonické společnosti. Snáze ale také podléhají emocím, což znamená vysoké množství sebevražd - 14 smrtí vlastní rukou na 100 000 obyvatel ve Finsku i v Estonsku v roce 2015, zatímco ve Spojeném království pouhých 7 - a tendenci stahovat se z reality. Vyvinuli se v důvěřivá stvoření, poslušná vůči autoritám i pravidlům, ovšem naprosto bezradná v džungli naprostého chaosu.

Snad i proto působí Finsko jako sevřené strachem, zatímco jej táhnou do multikulturního hrobu. 6. prosince (2017) země oslavila stoleté výročí vyhlášení nezávislosti na Rusku, jež levicový plátek *Guardian* označil za sociálnědemokratický „triumf“. [*The Guardian view on Finland's centenary: a social democratic triumph*, 5. prosince 2017] Přesto (nebo právě proto) se však zdá se země hroutí dech beroucí rychlostí, s tím jak vlna masové imigrace z Třetího světa drtí kdysi homogenní národ. Politický konsensus se rozpadá: vláda nedávno uznala za nutné zakázat „Severské hnutí odporu“ kvůli „nenávislivým projevům“, tj. nikoliv kvůli násilnostem, ale za pouhý odpor proti imigraci. [*Finnish court bans neo-Nazi group*, Reuters, 30. listopadu 2017].

Ještě v roce 2003 nikdo nemohl nazvat Finsko multikulturní společností. Zdejší nacionalistické uskupení, strana Práví Finové, byla trpaslíkem s **pouhými třemi křesly** v 200 členném parlamentu v zemi s poměrným volebním systémem. V některých městečcích obyvatelé nikdy nespatriili Neevropana. **Až 80% obyvatel** bylo příspěvky platícími členy finské luteránské církve. Finsko bylo ubíječjící, nudnou a konformistickou zemí - a takto se to Finům líbilo.

Finsko tak trochu připomínalo evropskou obdobu Japonska: inteligentní (podle výzkumu z roku 2014 mají Finové nejvyšší IQ v Evropě), efektivní a nesmírně vstřícný národ s vysokou

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

mírou důvěry, který – protože nikdo nechce dělat vlny – však má srovnatelný počet vědeckých Nobelových cen *per capita* jako jihoevropské národy s nižším IQ. [*Solving the puzzle of why Finns have the highest IQ, but one of the lowest number of Nobel prizes, Intelligence*, říjen 2014]. Zdrojem většiny „finských“ inovací tak zpravidla byli a jsou příslušníci nepočtené (asi 5%) švédské menšiny: Sibelius, Linux, Angry Birds, Nokia...

S nejužším genofondem v Evropě (což naznačuje nepřátelství vůči cizincům a vysokou míru spolupráce členské skupiny) vzniklo samostatné Finsko jako nacionalistická společnost. Vyhrálo „Zimní válku“ proti SSSR. (Přinejmenším morálně – Sověti sice získali mírovou smlouvou kus finského území, ale příliš velký užitek z toho neměli.) O cizince se nikdo nezajímal, protože jich byla v zemi jen hrstka. Lidé si ke kávě bez problémů pochutnávali na čokoládové delikatese jménem „mouřenínské pusinky“, děti si venku hrály hru „Kdopak by se černocho bál?“ a doma pak karetní hru „Musta Pekka“, v níž prohrává ten, komu v ruku zůstane „Černý Petr“.

Věci se ale měly rychle proměnit. Počátkem 90. let Finsko přijalo přes někdejší Sovětský svaz somálské uprchlíky. [*Foreigners in Finland*, Olavi Koivukangas, *Virtual Finland*]. Zkraje nového tisíciletí se začali objevovat Súdánští. [*Finland – Resettlement of Sudanese refugees, International Organization for Migration*, 21. srpna 2001].

Mnohým Finům nad tím zůstával rozum stát a na povrch tak vybublaly první náznaky nacionalistického neklidu. Kontroverzní profesionální zápasník Tony Halme, zvolený za Pravé Finy, se proslule nechal slyšet, že „ti, kdo mají imigranty za sousedy, spí málo nebo vůbec“. Finsko – jako obvykle v nápodobě Švédska (jemuž až do roku 1809 patřilo) a dalších velkých evropských zemí – se tak pomalu začalo štěpit.

Mladí a proletariát s bílými límečky (učitelé, sociální pracovníci, vysokoškolský personál) si uvědomili, že by mohli vylepšit své postavení aktivní účastí na novém krédu politické korektnosti: antirasismus, podpora islámu, odpor vůči křesťanství a podpora homosexuality. Fanatismus nového kultu se stupňoval. V roce 2004 se objevily výzvy ke stíhání Tatu Vanhanena, otce tehdejšího premiéra. O jeho spolu s Richardem Lynnem předneseném vědeckém důkazu (který prošel recenzním řízením) nižšího afrického IQ v porovnání s bělochy zpravil národ přední finský list a opora nové morálky *Helsingin Sanomat*. V roce 2009 byl akademik a politik Pravých Finů doktor Jussi Halla-Aho odsouzen za „podněcování etnické či rasové nenávisti“ protože se v reakci na článek místního listu Kaleva, kde se autor zamýšlel, zda je finský alkoholismus zapříčiněn geneticky, otázal, zda jsou z týchž příčin Somálci dlouhodobě nezaměstnaní. [*Jussi Halla-aho, Finland's populist hardliner, Digital Journal*, 10. června 2017]. Za své poukázání na dvojí metr ohledně „rasismu“ se dočkal pokuty – za „rasismus“. Za to, že nazval Mohameda „pedofilem“ byl pak Halla-Aho pokutován za „rušení výkonu náboženství“. [*Finnish Politician Fined for Blaspheming, Friendly Atheist (Patheos)* 9. září 2009]

Společenství levicí opuštěné finské dělnické třídy, opovržlivě nazývané „junti“, se tak radikálně proměnila. Hlavní helsinské nádraží začalo připomínat spíš centrum Džuby. V létě 2005 skupinka afrických muslimů v Oulu násilím nůžkami provedla ženskou obřizku na mladé

ženě. V následujících letech se v tomto městě odehrála série skupinových znásilnění, pachatelé byli ve všech případech muslimští uprchlíci. Policisté prohlásili, že Finové na tento typ zločinů nejsou připravení.

Finská reakce byla dvojitá: zaprvé politická – v roce 2011 Práví Finové vyskočili z hrstky křesel do pozice skoro nejsilnější parlamentní strany a k všeobecnému úžasu svůj úspěch v roce 2015 zopakovali.

Druhou stranou této reakce bylo zhroucení důvěry mezi Finy samotnými a postupná eroze rovnostářské společnosti i s jejími štědrými sociálními programy. Tento vývoj se opakuje ve všech multikulturních společnostech. Rozmanitost v konečném účtování podryvá podporu sociálního státu, jak u chudšího segmentu domácího obyvatelstva, které cizince vidí jako příživnické vetřelce, tak u těch movitějších, pro něž se nižší vrstvy jejich krajanů stávají čím dál vzdálenějšími.

Tato polarizace se projevila v prezidentských volbách v roce 2012. Venkovský, konzervativní sever hlasoval pro tradicionalistu. Zámožnější, politicky korektní jih se přiklonil k zelenému kandidátovi Pekka Haavistovi, ateistovi s o 20 let mladším ekvádorským přítelem. Vítězem se nakonec stal kompromisní kandidát liberálně tržních konzervativců.

Spektakulární, imigranty páchané zločiny však příkopů ve společnosti dále prohlubovaly. V roce 2015 jistý Somálec zabil dva muže sekerou [*Oulu axe killer was previously banned from Tiura bar, Finland Times, 17. ledna 2015*]. V severních Helsinkách pak Somálci druhé generace skupinově znásilnili dívku. Imigranti jsou v tomto typu zločinu zastoupeni trojnásobně nad svůj podíl v populaci [*Finland's immigration crisis, Dawid Bunikowski, Gatestone Institute, 6. března 2016*]. Zdálo se tak, že ve volbách 2015 se odpor proti imigraci stane hlavním tématem.

„Uprchlíká krize“ roku 2015 však paradoxně vedla k navýšení tempa imigrace. Nový premiér, milionář jménem Juha Sipilä se v televizním vystoupení snažil přimět své krajany, aby se připojili k evropské moralistické hysterii. Slíbil dokonce ubytovat uprchlíky ve svém (druhém) domě (což nesplnil).

Naše pětimilionová země přijala jen v roce 2015 přes 32 000 žadatelů o azyl. [*Asylum seekers protest in Helsinki against Finland's tightened policy, Reuters, 8. září 2016*]. Z ničeho nic se všude objevily gangy mladých Arabů. Proudili přes švédské hranice do Laponska, protože se doslechli, že Finsko je s iPhony a kapesným ještě více rozdávačné. V protestech před policejními stanicemi se dožadovali lepšího jídla. Natáčeli se na hřbitovech, kde se vysmívali luteránským obřadům. V listopadu 2015 znásilnila v Kempele skupinka nezletilých Arabů z nedalekého azylového centra patnáctileté děvče vracející se domů. Finsko se dnes „pyšní“ největším podílem muslimů na světě, kteří se připojili k Islámskému státu. [*How the world's safest country produced so many ISIS fighters, Lara Whyte, Vice, 22. srpna 2017*].

Finská média však i nadále jednohlasně odsuzují veškerou kritiku dopadů imigrace jako „rasismus“. [*Reports of suspected rape stir up fear and resentment in Kempele, Helsinki*].

Times, 25. listopadu 2015]. Míra hysterie byla taková, že Práví Finové, v té době součást vládní koalice, zvolení s výslovně protiimigračním programem, neudělali nic, přestože měli možnost vládu svrhnout.

Jelikož se obyčejní Finové zjevně vzepřeli establishmentu a jeho plánům na masovou imigraci ze Třetího světa, nabízí se otázka, proč finská pravice nejednala? Odpověď hledejme přímo ve finském národním charakteru. Politická korektnost je ve Finsku nebezpečnější než jinde v západní Evropě. Podobně jako Orientálci (s nimiž podle některých genetiků sdílejí na evropské poměry relativně hodně genů) jsou totiž Finové velcí konformisté. Těžko se vypořádávají s konfliktem. Jsou notoricky plaší, vyhýbají se konfrontacím a řídí se pravidly. Jak jsem zmínil výše, může se jednat o důsledek adaptace na krajně nepříznivé, ale předvídatelné podmínky, v němž se s vyšší mírou kooperace zvyšovala i šance na přežití. Společnost je sice harmonická a efektivní, ale následkem chudšího genofondu všichni smýšlejí podobně. Nikdo nechce riskovat ostudu. Akademici skutečně poukázali na to, že Finsko má v podstatě orientální „kulturu studu“ [*Shame on us: Shame, national identity and the Finnish doping scandal*, Tarja Laine, *The International Journal of the History of Sport*, 23. srpna 2006].

Z toho by snad mohlo jasnější, proč Práví Finové zradili své voliče. Strana si tím však velice ublížila a následujícího roku si do čela zvolila zastávce tvrdé linie Jussiho Hallo-Aha, což vedlo k vnitřním třenicím. [*True Finns split holds lessons for Europe's populists*, Richard Milne, *Financial Times*, 16. června 2017]. Devatenáct kariéristů, včetně expředsedy a současného ministra zahraničí Tima Soiniho, ze strany odešlo, a tak umožnilo další fungování koaliční vlády. [*Finland dodges government collapse after nationalists split*, Jussi Rosendahl, *Reuters*, 13 června 2017]. Nedávno tito kariéristé oznámili vytvoření skupiny „Modrá reforma“. Podle průzkumů má však podporu jen asi procenta voličů (Podobně jako někdejší senátor za Arizonu Jeff Flake.) [*Finnish populist laments the lessons of office*, Richard Milne, *Financial Times*, 16 listopadu 2017].

Události daly zbývajícím 17 poslanců strany brzy za pravdu. Mladý Maročan, motivovaný radikálním islámem, v Turku pobodal několik náhodných kolemjdoucích. *Finland attack: People in Turku arrest man after several people stabbed*, Jack Moore, *Newsweek*, 18. srpna 2017]

Podobné incidenty však nijak nebrání dalšímu odkřesťanštění Finska: děti v družinách už se před jídlem nemodlí [*Finnish daycare centres drop grace before meals, hymns still allowed*, YLE, 15. září 2017] a podle posledních údajů se odpor k imigraci ve skutečnosti snižuje. [*HS: Fewer Finns against immigration*, YLE, 3. prosince 2017].

Co se děje?

Na rozdíl od Švédů a celé řady dalších evropských národů Finové nikdy nezažili skutečnou demokracii. Po vyhlášení nezávislosti a občanské válce země de facto fungovala jako nacionalistická diktatura. „Rudé“ tak nezřídka zmlátili a vystrčili na sovětskou stranu hranic. Po 2. světové válce se Finsko stalo klientským státem SSSR, následně pak „neutrállem“

Studené války pod vládou faktického diktátora **Urho Kekkonena**, který své odpůrce obviňoval z ohrožování zbytků finské nezávislosti. Svě „Keko-slávii“ vládl v letech 1956-1982.

Po pádu Sovětského svazu se finské elity zoufale snažily zařadit mezi západní demokracie. Přesvědčily tak Finy o výhodách členství v EU a země dokonce jako jediná ve Skandinávii přijala euro. [*December 6th, Finland Mourns Lost Independence Gained 100 Years Ago*, by Jon Hellwig, *Russia Insider*, 6. prosince 2017)

Finové mají nízké národní sebevědomí, a tak se snaží povyšovat – jako venkovští rolníci, kterými mnozí z nich ještě před dvěma generacemi byli – úzkostlivým dodržováním pravidel, formálním vzděláním (politici dokonce svou akademickou kvalifikaci dávají k lepšímu na předvolebních billboardech!) a vědomím, že jsou morálnější, svědomitější a zákona dbalejší než ti pochybní jižní „Evropané“. V ovzduší takovéto politické kultury je manipulace pro elitu hračkou.

Odpor však existuje. I Finsko zažilo protesty „extrémistů“ na hranicích [*Protesters form human wall against refugees at Finnish-Swedish border, DW*, 19. září 2015]; helsinský „extrémistický“ pochod proti multikulturalismu; vznik „extrémistických“ skupin samozvaných strážců zákona jako „Soldiers of Odin“ nebo vylepování ilegálních nálepek, které vyzývaly lidi k opatrnosti, jelikož se nacházejí poblíž azylového centra. Helsinky zažívají „úprk bělochů“: více než třetina žáků na základních školách už není finského původu. Spousta muslimů se navíc vrací do Švédska právě kvůli tomu, že Finové jsou o tolik méně otevření než Švédové.

Kvůli politice konsensu je však pro Finsko skoro nepředstavitelně nemožné vypořádat se náhle nastalými zásadními problémy. Finové totiž nechtějí být pokládáni za někoho, kdo ztěžuje spolupráci. Finské noviny jsou posedlé obrazem země za hranicemi nebo dokonce i mezi ve Finsku žijícími cizinci. Proto vyvolávají odpor vůči imigraci a politickému establishmentu v řadách elity tak zuřivou reakci.

A tak celý národ svírá strach ve slepé naději, že snad mohou mít to nejlepší z obou světů: uchovat si svůj pohodlný, konformistický, nudný rovnostářský stát a současně se postavit mezi ty nejsvědomitější premianty multikulturalismu.

Jak si ale začínají uvědomovat, dostane-li k tomu příležitost, Třetí svět ten První za všech okolností pohltí.

Článek Harriho Honkanena *Finland at 100—Frozen by Fear, Dragged to a Multicultural Grave* vyšel na stránkách Unz.com 28. prosince 2017.